

Thuis voor een Beeld

Denderleeuw, rivier en dierenkoning tot een naam van staal gemixt, dorp waar ik in de straat die naar Gezelle werd genoemd de eerste flikkerlichten van het leven zag
Ik verlies je nooit uit het oog van mijn hart.

Zo begint het gedicht "Denderleeuw" van Willie Verhegge, 6 jaar terug speciaal voor onze deelname aan Een Thuis voor een Beeld geschreven.
Een ode aan het water,
Een ode aan het spoor ook, wiens lange armen in Denderleeuw vertrekken en zich zo verspreiden over het Vlaamse land, langs Wetteren, voorbij Aalter.

Er groeit een beeld in mijn hoofd, terwijl het gelijktijdig in Denderleeuw groeit.
Zie mij hier nu staan, met mijn armen in de lucht. Moeilijk.
't Is trouwens ook moeilijk om te snappen hoe een beeld met een zo mannelijke naam zo vrouwelijk kan zijn. Want geef toe: die heupen, dat zijn toch vrouwenheupen?
We moeten daar ook niet flauw over doen: alleen vrouwen hebben voldoende kracht om vanop een vaste plaats alles in beweging te zetten.
En aan beweging geen gebrek van waar ik sta: via de Dender kan je naar de Schelde en naar Wallonië. Hier aan de rotonde, waar ik naar kijk, kan je via de E40 naar de kust of naar Brussel.

En daar aan het station kruisen elke dag 20.000 mensen mijn pad. Zoals die Duitser:
"Entschuldigung, Herr Steller. Können Sie mir bitte zeigen wie ich meine schweine nach 's vilbelek führen kann?" met in zijn nek een verloren gezopen Nederlandse voetbalsupporter die een paar stations te vroeg is afgestapt op weg naar het WK, en met een oranje pruisenhelm op zijn hoofd maar blijft tieren: "Aanvalleuh...!" een Engelse lord die meer in me ziet dan "just another lemon tree," een Franstalige met wie ik een euh... boompje kan opzetten rond de vraag: "Vous vous sentez chez vous chez nous?" , mensen uit Aalter en Wetteren op de trein naar en vanuit Brussel... Zie je, zo krijgen ze de Her-Steller 2 keer per dag te zien zonder dat ze daarvoor speciaal moeite moeten doen.

En hier, het Kasteeltje, hier wil ik staan, in een oase van kunst, bijna permanente tentoonstellingsruimte, doorgangstuin, speelterrein, ruimte voor concerten en feesten.
Hier klopt het hart van cultureel Denderleeuw, hier loopt de centrale zenuw van het dorp. Van Welle, over het station, via het dorp naar Iddergem. Ook niet toevallig exact het traject van De Lijn.
"Er is maar 1 dorp dat mijn dorp kan zijn."

En waarom Denderleeuw? Laat ons de locatie waar ik wil staan eens opnieuw bekijken, eens herstellen.
Nergens vind je zoveel rust en cultuur en groen zo dicht bij zoveel mensen.

Bewijs daarvan de staanplaatsen van mijn voorgangers, de afgezakte bomen waarop zij hebben gestaan en die hen als platform hebben gediend. Boomstronken waarvan ik er zelf ook nog 7 meebreng.

Bewijs daarvan de machtige, prachtige lindeboom die dominant zwijgend zijn imposante ruggensteun aan De Her-Steller betuigt.

Bewijs daarvan de her-stelling van het gedicht van Willie Verhegge:
Denderleeuw, dorp waar ik naar de straat die naar Gezelle werd genoemd kijk:
Verlies me nooit uit het oog van je hart. Ik ben thuis.